

KARIN
SLAUGHTER
LAATSTE
WEDUWE

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Karin Slaughter

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Oorspronkelijke titel: *The Last Widow*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2019 Ineke Lenting

Omslagontwerp: Marry van Baar

Omslagbeeld: © Oleg Gekman/Shutterstock

Foto auteur: © Alison Rosa

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: CPI Books GmbH, Germany

In dit boek worden regels uit de onderstaande songs geciteerd:

'I'm on Fire' (written by Bruce Springsteen)

'Sara Smile' Hall & Oats (written by Daryl Hall, John Oates)

'Whatta Man' Salt-n-Pepa ft. En Vogue (written by Hurby 'Luv Bug' Azor, Cheryl James with samples from the original song written by David Crawford and performed by Linda Lyndell)

'Love and Affection' (written by Joan Armatrading)

'Sure shot' Beastie Boys (written by Adam Keefe Horovitz, Adam Nathaniel Yauch, Jeremy Steig, Mario Caldato, Michael Louis Diamond, Wendell T. Fife)

'Two Doors Down' (written by Dolly Parton)

'Smalltown Boy' Bronski Beat (written by Steve Bronski, Jimmy Somerville, Larry Steinbachek)

'Because the Night' Patti Smith Group (written by Bruce Springsteen, Patti Smith)

'What I Am' Edie Brickell & New Bohemians (written by Edie Brickell, Kenny Withrow, John Houser, John Bush, John Aly)

'Give It Away' Red Hot Chili Peppers (written by Michael Balzary (Flea), John Frusciante, Anthony Kiedis, Chad Smith)

ISBN 978 94 027 0682 6 (paperback)

ISBN 978 94 027 5836 8 (e-book)

NUR 305

Eerste druk juni 2019

Zesde druk november 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DEEL EEN

ZONDAG 7 JULI 2019

PROLOOG

Michelle Spivey liep op een draffe door het achterste deel van de winkel en speurde gespannen elk gangpad af op zoek naar haar dochter. Panische gedachten spookten door haar hoofd: *hoe kon ik haar uit het oog verliezen... ik ben een vreselijke moeder... mijn kind is ontvoerd door een pedofiel of een vrouwenhandelaar... zal ik de beveiliging waarschuwen of de politie bellen of...*

Ashley.

Michelle bleef zo plotseling staan dat haar schoen hard tegen de vloer sloeg. Diep inademend probeerde ze haar hart weer in een normaal ritme te dwingen. Haar dochter werd niet als slavin verhandeld. Ze stond bij het make-upschap en probeerde monstertjes uit.

Met het wegtrekken van de paniek vervloog ook de opluchting.

Haar dochter van elf.

Bij het make-upschap.

Ze hadden nog zo tegen Ashley gezegd dat ze in geen geval vóór haar twaalfde verjaardag make-up mocht gebruiken, hooguit wat blush en lipgloss, ongeacht wat haar vriendinnen deden – en daarmee uit.

Michelle legde haar hand op haar borst. Langzaam liep ze het gangpad door om zichzelf de tijd te geven weer in een redelijk, logisch denkend mens te veranderen.

Ashley stond met haar rug naar haar moeder toe de verschillende tinten lippenstift te bestuderen. Met een geroutineerde polsbeweging draaide ze de kokers open, want als ze bij haar vriendinnen was, probeerde ze natuurlijk al hun make-up uit, en ze oefenden op elkaar, want zo waren meiden.

Tenminste, sommige meiden. Zelf had Michelle nooit de neiging gehad zich op te tutten. Ze hoorde nog steeds haar moeders schelle stem toen ze had geweigerd haar benen te scheren. *Dan kun je nooit een panty aan!*

Godzijdank! had Michelle geantwoord.

Dat was jaren geleden. Haar moeder was al een eeuwigheid dood. Michelle was een volwassen vrouw. Ze had inmiddels zelf een kind en had net als iedere andere vrouw gezworen nooit dezelfde fouten te maken als haar moeder.

Was ze op dat punt doorgesloten?

Beïnvloedde ze haar dochter op een negatieve manier met haar jongensachtige aanleg? Was Ashley eigenlijk oud genoeg voor make-up, maar werd haar een bepaald soort overgangsrite naar het vrouw-zijn onthouden doordat Michelle totaal niet geïnteresseerd was in eyeliners en bronzers en wat Ashley verder nog allemaal bekeek tijdens die eindeloze uren op YouTube?

Michelle had zich grondig verdiept in de mijlpalen op weg naar de volwassenheid. Elf was een belangrijke leeftijd, een overgangsjaar, het punt waarop kinderen ruwweg vijftig procent van de macht hadden overgenomen. Nu moest je met ze onderhandelen in plaats van ze simpelweg te commanderen. Wat in theorie buitengewoon logisch was, maar in de praktijk behoorlijk beangstigend.

‘O!’ Zodra Ashley haar moeder zag, drukte ze de lippenstift snel terug in de display. ‘Ik was –’

‘Geeft niet.’ Michelle streek het lange haar van haar dochter naar achteren. Ondanks een badkamer vol shampoo, conditioner, zeep en vocht inbrengende crèmes gebruikte ze zelf alleen zweetbestendige zonnebrand.

‘Sorry.’ Ashley veegde over het vleugje gloss op haar lippen.

‘Het staat je mooi,’ zei Michelle voorzichtig.

‘Echt?’ Het meisje keek haar zo stralend aan dat Michelles hart het bijna begaf. ‘Heb je dit gezien?’ Ze wees naar de lipglossdisplay. ‘Ze hebben er een met een kleurtje, en die zou langer blijven zitten. Maar deze is met kersensmaak, en volgens Hailey vinden j–’

In gedachten maakte Michelle haar zin af: ...*vinden jongens die lekkerder.*

De verzameling Hemsworths op Ashleys slaapkamermuren was haar niet ontgaan.

‘Welke vind je zelf het mooist?’ vroeg ze.

‘Eh...’ Ashley haalde haar schouders op, maar er was maar weinig waar een elfjarige geen mening over had. ‘Die met een kleurtje blijft langer zitten, toch?’

‘Lijkt mij ook,’ zei Michelle.

Ashley had nog steeds geen keuze gemaakt. ‘Die met kersen heeft een chemisch smaakje, hè? Want ik kauw het er altijd... Ik bedoel, als ik die opdeed, zou ik het er waarschijnlijk af kauwen omdat het me irriteert.’

Michelle knikte, en ondertussen probeerde ze haar innerlijke tweestrijd de kop in te drukken. *Je bent mooi, je bent slim, je bent heel grappig en begaafd, en je moet alleen maar dingen doen waar je zelf blij van wordt, want dat vinden jongens die de moeite waard zijn aantrekkelijk, jongens die vrolijke, zelfverzekerde meiden interessant vinden.*

In plaats daarvan zei ze: ‘Kies maar wat je mooi vindt, dan geef ik je een voorschot op je zakgeld.’

‘Mam!’ Mensen keken op, zo hard gilde ze. Het dansje dat erop volgde was eerder Teigetje dan Shakira. ‘Meen je dat? Maar jullie zeiden...’

Jullie. Inwendig kreunde Michelle. Hoe moest ze deze plotselinge ommezwaai uitleggen, nadat ze hadden besloten dat Ashley pas op haar twaalfde make-up mocht gebruiken?

Het is maar lipgloss!

Ze wordt pas over vijf maanden twaalf!

Ik weet dat het pas vanaf haar verjaardag zou mogen, maar van jou mocht ze die iPhone!

Zo zou ze het aanpakken. De zaak omdraaien zodat het over de iPhone ging, want het lot had beschikt dat zij op dat punt het onderspit had moeten delven.

‘Ik handel het wel af met de Chef,’ zei ze tegen haar dochter. ‘Maar alleen lipgloss. Dat is alles. Neem die waar je blij van wordt.’

En blij was ze. Zo blij dat Michelle onwillekeurig glimlachte tegen de dame in de rij bij de kassa, die ongetwijfeld begreep dat het glitterende kokertje zuurstokroze Sassafras Yo Ass! niet bestemd was voor de negenendertigjarige vrouw in hardloopshort en met een honkbalpet over haar bezwete haren.

‘Dat, eh...’ Ashley was zo opgetogen dat ze er nauwelijks een woord uit kreeg. ‘Dat is echt geweldig, mam. Ik hou zoveel van je, en ik zal er verstandig mee omgaan. Heel verstandig.’

Michelles glimlach vertoonde het beginstadium van lijkstijfheid toen ze hun aankopen in katoenen tassen stopte.

De iPhone. Ze zou het op de iPhone gooien, want daarover waren ze het ook eens geweest, tot die keer dat Michelle op een congres was en Ashley naar zomerkamp ging en al haar vriendinnen er opeens een hadden en het *Nee, geen sprake van* was veranderd in *Ik kon haar toch niet de enige laten zijn die er geen had?*

Opgewekt pakte Ashley de tassen en zette koers naar de uitgang. Ze had haar iPhone al tevoorschijn gehaald. Haar duim gleed over het scherm toen ze haar vriendinnen op de hoogte bracht van de lipgloss en waarschijnlijk voorspelde dat ze over een week blauwe oogschaduw zou hebben en zo’n boogje bij haar ooghoeken waardoor ze net een kat zou lijken.

In Michelles hoofd voltrok zich de ene ramp na de andere.

Door het delen van oogmake-up zou Ashley bindvliesontsteking, strontjes of ontstoken oogleden kunnen krijgen. Lipgloss en lipliner zouden haar het herpes-simplexvirus of hepatitis c bezorgen, om nog maar te zwijgen van krassen op haar hoornvlies door een mascaraborsteltje. Zaten er in sommige lippenstiften geen zware metalen en lood? Stafylokokken, streptokokken, e.coli. Wat had haar bezielde? Misschien was ze haar dochter aan het vergiftigen. Er waren honderdduizenden onderzoeken die aantoonde dat vervuilende stoffen schadelijk waren voor de huid, tegenover ongeveer een handvol waarin een indirect verband werd gelegd tussen hersentumoren en mobiele telefoons.

Verderop hoorde ze Ashley lachen. Haar vriendinnen reageerden. Woest zwaaiend met de tassen stak ze het parkeerterrein over. Ze was elf, geen twaalf, en ook twaalf was toch nog vreselijk jong? Want make-up gaf een signaal af. Het was een teken dat je belangstelling leuk vond, en dat was een verschrikkelijk onfeministische gedachte, maar dit was wel de echte wereld en haar dochter was nog maar een kind dat niet wist hoe ze zich moest weren tegen ongewenste aandacht.

Stilletjes schudde Michelle haar hoofd. Wat een hellend vlak. Van lipgloss naar MRSA naar conservatief antifeminisme. Ze moest haar wilde gedachten intomen, zodat ze bij thuiskomst een beredeneerd antwoord paraat had op de vraag waarom ze make-up voor Ashley had gekocht terwijl ze als ouders toch een plechtige eed hadden gezworen om dat niet te doen.

Net als met de iPhone.

Ze zocht in haar tas naar haar sleutels. Buiten was het donker. Het licht van de straatlantaarns was niet voldoende, of misschien moest ze haar bril opzetten omdat ze oud werd, of in elk geval al oud genoeg was om een dochter te hebben die signalen naar jongens uitzond. Over een paar jaar kon ze oma zijn. Die gedachte was zo beangstigend dat haar mag een salto maakte. Waarom had ze geen wijn gekocht?

Ze keek even op om zichzelf ervan te verzekeren dat Ashley niet al append tegen een auto op was gelopen of van een rots was gevallen.

Haar mond viel open.

Naast haar dochter kwam een busje tot stilstand.

De zijdeur werd opengeschoven.

Een man sprong naar buiten.

Michelle klemde haar sleutels vast. Ze begon keihard te rennen, stormde op haar dochter af.

Ze schreeuwde, maar het was te laat.

Ashley was ervandoor gegaan, precies zoals ze het haar hadden geleerd.

Wat goed was, ook al had de man het niet op haar voorzien.

Hij wilde Michelle.

EEN MAAND LATER

ZONDAG 4 AUGUSTUS 2019

EEN

Zondag 4 augustus, 13.37 uur

Sara Linton leunde achterover in haar stoel. ‘Ja, mama,’ mompelde ze. Ze vroeg zich af of er ooit een moment zou aanbreken waarop ze te oud zou zijn om door haar moeder over de knie te worden gelegd.

‘En dat sussende toontje is nergens voor nodig.’ De gifdampen van Cathy’s woede hingen boven de keukentafel, terwijl ze driftig een vracht sperziebonen boven een krant doormidden brak. ‘Jij bent heel anders dan je zus. Jij rommelt niet zomaar wat aan. Eerst had je Steve, op school, toen Mason om redenen die ik nog steeds niet begrijp, en daarna Jeffrey.’ Ze keek even over de rand van haar bril. ‘Als je voor Will hebt gekozen, ga dan ook voor hem.’

Nu zou haar tante Bella de lijst wel met een paar ontbrekende namen aanvullen, verwachtte Sara, maar Bella speelde met haar parelketting en nam af en toe een slokje van haar ijsthee.

‘Je vader en ik zijn al bijna veertig jaar getrouwd,’ vervolgde Cathy.

‘Ik heb nooit gezegd –’ begon Sara, maar op dat moment maakte Bella een geluid dat het midden hield tussen een hoest en een niezende kat.

Sara negeerde de waarschuwing. ‘Mam, Wills scheiding is nog maar net rond. Ik moet mijn draai nog vinden in mijn nieuwe baan. We genieten van ons leven. Je zou blij voor ons moeten zijn.’

Cathy knakte een boon doormidden alsof ze iemands nek brak. ‘Het was al erg genoeg dat je met hem omging toen hij nog getrouwd was.’

Sara ademde diep in en hield de lucht even vast.

Ze keek op het ovenklokje.

13.37 uur.

Het voelde als middernacht, en dat nog vóór de lunch.

Langzaam ademde ze uit. Ze concentreerde zich op de verrukkelijke geuren die zich door de keuken verspreidden. Hiervoor had ze haar

zondagmiddag opgeofferd: gefrituurde kip, die stond af te koelen op het aanrecht. Kersentaart in de oven. Smeltende boter in de pan met maïsbrood op het fornuis. Zachte broodjes, spliterwten, kousenband, soufflé van zoete aardappel, chocoladecake, pecantaart en ijs dat dik genoeg was om er een lepel op te breken.

Al ging ze volgende week zes uur per dag naar de sportschool, het zou de schade die haar lichaam straks opliep niet compenseren. Niet-temin was ze voor maar één ding bang: dat ze zou vergeten de restjes mee naar huis te nemen.

Ze schrok op uit haar gemijmer toen Cathy weer een boon door-midden brak.

Ijs tinkelde in Bella's glas.

Sara luisterde of ze de grasmaaier hoorde in de achtertuin. Om voor haar onbegrijpelijke redenen had Will zichzelf als weekendhovenier aan haar tante aangeboden. Bij de gedachte dat hij per ongeluk iets van dit gesprek opving, trilde haar huid als een stemvork.

'Sara.' Met een zucht pakte Cathy de draad van haar betoog weer op. 'Je leeft praktisch al met hem samen. Zijn spullen liggen in jouw kast. Zijn scheerspullen en al zijn toiletartikelen staan in de badkamer.'

'O, schat.' Bella klopte op Sara's hand. 'Nooit een badkamer delen met een man.'

Cathy schudde haar hoofd. 'Je vader overleeft dit niet.'

Eddie ging echt niet dood, maar blij zou hij niet zijn, want dat was hij nooit met de mannen die werk maakten van zijn dochters.

Precies daarom had Sara over hun relatie gezwegen.

Het was in elk geval een deel van de reden.

Bij wijze van repliek zei ze: 'Hé, mam, je hebt net toegegeven dat je in mijn huis hebt rondgesnuffeld. Ik heb recht op privacy.'

'Tss.' Dat kwam van Bella. 'Wat lief, schat, dat je er zo over denkt.'

Sara deed een nieuwe poging. 'Will en ik weten wat we doen. We zijn geen hysterische tieners die elkaar op school briefjes toestoppen. We vinden het fijn om samen te zijn. Dat is het enige wat telt.'

Cathy bromde iets, maar Sara was niet zo dom om de daaropvolgende stilte voor berusting aan te zien.

‘Ik ben een expert op dat gebied,’ zei Bella. ‘Ik ben vijf keer getrouwd geweest, en –’

‘Zes keer,’ onderbrak Cathy haar.

‘Dat huwelijk is nietig verklaard, dat weet je best, zus. Laat dat kind toch zelf uitvinden wat ze wil, dat wou ik maar zeggen.’

‘Ik zeg helemaal niet wat ze moet doen. Ik geef alleen advies. Als dat met Will niet serieus is, dan moet ze ermee stoppen en een man zoeken met wie het wel serieus is. Ze is veel te verstandig voor losse relaties.’

‘Beter zonder verstand dan zonder gevoel.’

‘Charlotte Brontë lijkt me niet echt een expert als het om het emotionele welzijn van mijn dochter gaat.’

Sara wreef over haar slapen in een poging de opkomende hoofdpijn af te wenden. Haar maag rammelde, maar ze gingen pas om twee uur lunchen, wat er eigenlijk niet toe deed, want als dit gesprek nog even doorging, vond een van hen de dood in deze keuken – of misschien zij alle drie wel.

‘Liefje, heb je dit gelezen?’ vroeg Bella.

Sara keek op.

‘Zou ze haar vrouw misschien hebben vermoord omdat ze vreemdging? Een van hen gaat vreemd, als je het mij vraagt, dus de vrouw heeft de vreemdganger gedood.’ Ze knipoogde naar Sara. ‘Hier maakten al die conservatieve lui zich nu zo druk om. Door het homohuwelijk doen “hij” en “zij” er niet meer toe.’

Sara had moeite de draad van het verhaal te volgen, tot ze beseftte dat Bella naar een artikel in de krant wees. Vier weken geleden was Michelle Spivey ontvoerd vanaf het parkeerterrein van een winkelcentrum. Ze was werkzaam als wetenschapper bij de Centers for Disease Control – waar onderzoek werd gedaan naar ziekten en hun verspreiding – en dat betekende dat de FBI de zaak had overgenomen. De foto in de krant was afkomstig van Michelles rijbewijs. Ze was een aantrekkelijke vrouw van eind dertig, met een twinkeling in haar ogen, die zelfs de waardeloze camera van het bureau rijvaardigheidsbewijzen had weten te vangen.

‘Heb je het verhaal gevolgd?’ vroeg Bella.

Sara schudde haar hoofd. Onwillekeurig schoten haar ogen vol tranen. Vijf jaar geleden was haar man gedood. Het enige wat haar nog erger leek dan het verlies van iemand van wie je hield, was om niet te weten of hij of zij daadwerkelijk dood was.

‘Ik ga voor huurmoord,’ zei Bella. ‘Dat blijkt meestal het geval te zijn. De echtgenote wilde haar vrouw voor een nieuwer model inruilen, maar daarvoor moest ze eerst van het oude model af.’

Eigenlijk had Sara er niet op in moeten gaan, want Cathy zat zich duidelijk te verbijten. Maar omdat Cathy zich zat te verbijten, zei Sara tegen Bella: ‘Ik weet het niet. Haar dochter was erbij toen het gebeurde. Ze zag hoe haar moeder een busje in werd gesleurd. Waarschijnlijk klinkt het naïef, maar ik denk niet dat de andere moeder hun kind zoiets zou willen aandoen.’

‘Fred Tokars liet zijn vrouw doodschieten waar zijn kinderen bij waren.’

‘Dat ging toch om de levensverzekering? En bovendien: was hij niet bij duistere zaken betrokken en was er niet een link met de maffia?’

‘En hij was een man. Vrouwen doden toch eerder met hun handen?’

‘In godsnaam!’ Cathy kon het niet meer aanhoren. ‘Zullen we op de dag des Heren niet over moord praten? En jij bent wel de laatste, zus, die het over vreemdgaande echtgenotes mag hebben.’

Bella liet het ijs tinkelen in haar lege glas. ‘Wat dacht je van een mojito met deze hitte?’

Cathy was klaar met de bonen en klapte in haar handen. ‘Van jou hoef ik ook geen hulp te verwachten,’ zei ze tegen Bella.

‘O, voor hulp moet je inderdaad niet bij Bella zijn.’

Pas toen Cathy zich had omgedraaid, veegde Sara langs haar ogen. Haar plotselinge tranen waren Bella niet ontgaan, en zodra Sara de keuken uit zou zijn, zou het gesprek ongetwijfeld gaan over het feit dat ze bijna in huilen was uitgebarsten omdat... Waarom eigenlijk? Zelf wist Sara ook niet waarom ze zo jankerig was. De laatste tijd moest ze overal om huilen, van een droevig reclamespotje tot een liefdesliedje op de radio.

Ze pakte de krant en deed alsof ze het artikel las. Er was geen nieuws

over de verdwijning van Michelle. Een maand was te lang. Zelfs haar vrouw vroeg niet meer om haar veilige thuiskomst, maar smeekte de-gene die haar had ontvoerd om te laten weten waar haar lichaam gevonden kon worden.

Sara snuifte. Ze had nu een loopneus, maar in plaats van een servet van de stapel te pakken gebruikte ze de rug van haar hand.

Ze kende Michelle Spivey niet, maar vorig jaar had ze kennisgemaakt met haar vrouw, Theresa Lee, op een feestje voor oud-studenten van Emory Medical School. Lee was orthopeed en als docent aan Emory verbonden. Michelle was epidemioloog bij de CDC. Volgens het artikel waren ze in 2015 getrouwd, dus waarschijnlijk waren ze in het huwelijksbootje gestapt zodra de wet dat toestond. Daarvóór waren ze al vijftien jaar samen geweest. Sara ging ervan uit dat ze na een kleine twintig jaar inmiddels de twee meest voorkomende redenen voor echtscheiding hadden overwonnen: gesteggel over de wenselijke thermostatstand en herrie als je deed alsof je niet wist dat de vaatwasser kon worden uitgeruimd.

Aan de andere kant: zij was niet de huwelijksexpert in de zaal.

‘Sara?’ Cathy stond met haar rug naar het aanrecht en met haar armen gekruist. ‘Ik zeg het recht voor z’n raap.’

Bella grinnikte. ‘Laat maar horen.’

‘Het is prima om je leven weer op te pakken,’ zei Cathy. ‘Maak er iets van, samen met Will. Als je daar gelukkig van wordt, heb je mijn zegen. Want waar wacht je anders in godsnaam op?’

Sara vouwde de krant netjes op. Haar blik ging weer naar de klok.

13.43 uur.

‘Ik mocht Jeffrey graag, God hebbe zijn ziel,’ zei Bella. ‘Hij had iets zwierigs. Maar Will is zo’n schat. En hij is gek op je, meid.’ Ze klopte op Sara’s hand. ‘Echt.’

Sara beet op haar lip. Ze was niet van plan van haar zondagmiddag een geïmproviseerde therapie sessie te maken. Ze hoefde niet met haar gevoelens aan de slag. Ze zat verstrikt in een atypisch romantisch probleem: ze was al verliefd op Will, maar ze wist niet hoe ze van hem moest houden.

Met Wills sociale onhandigheid wist ze wel raad, maar zijn gebrek aan communicatievaardigheden had hen bijna genekt. Niet één of twee keer, maar verschillende keren. Aanvankelijk had Sara zichzelf wijsgemaakt dat hij zich alleen maar van zijn beste kant wilde laten zien. Dat was normaal. Zelf had ze pas na een halfjaar haar echte pyjama naar bed aangetrokken.

Maar na een jaar hield hij nog steeds dingen voor zich. Domme dingen die er niet toe deden. Zo zou hij bijvoorbeeld niet even bellen om te zeggen dat hij moest overwerken, dat zijn partijtje basketbal uitliep, dat zijn fiets er halverwege de rit de brui aan had gegeven, dat hij in zijn vrije weekend een vriend ging helpen verhuizen. Hij keek altijd geschrokken wanneer ze kwaad op hem was omdat hij dat soort dingen niet even meldde. Niet dat ze hem in de gaten wilde houden. Ze wilde alleen het avondeten kunnen plannen.

Hoe irritant dat soort dingetjes ook waren, er waren andere zaken die er écht toe deden. Zonder rechtstreeks te liegen wist Will altijd wel een slimme manier te bedenken om de waarheid te omzeilen, of het nu ging om een gevaarlijke situatie op het werk, om iets vreselijks uit zijn jeugd of, erger nog, om een recente wandaad van zijn ex-vrouw, dat valse, narcistische kreng.

Uiteraard begreep Sara waar Wills gedrag vandaan kwam. Hij had zijn jeugd in tehuizen en bij pleeggezinnen doorgebracht, waar verwaarlozing en misbruik elkaar afwisselden. Zijn ex-vrouw had zijn gevoelens als wapen tegen hem ingezet. Hij had nooit een gezonde relatie gehad. Gruwelijke geheimen uit zijn verleden bleven hem achtervolgen. Misschien had Will het gevoel dat hij Sara beschermde. Of dat hij zichzelf beschermde. Het punt was dat ze geen flauw idee had welke van de twee het was, want hij weigerde te erkennen dat er een probleem was.

‘Sara, schat,’ zei Bella. ‘Wat ik je nog wilde vertellen... laatst dacht ik weer aan toen je hier woonde, tijdens je studie. Weet je nog?’

Sara glimlachte bij de gedachte aan haar studie jaren, maar haar mondhoeken trokken weer naar beneden toen ze de blik opving die haar tante en haar moeder wisselden.

Nu kwam de aap uit de mouw.

Die gefrituurde kip was een lokkertje geweest om haar hier te krijgen.

‘Kind, ik zal eerlijk zeggen waar het op staat,’ zei Bella. ‘Dit ouwe krot wordt veel te groot voor je lieve tante Bella. Wat zou je ervan vinden om weer hier te komen wonen?’

Sara lachte, tot ze zag dat haar tante het meende.

‘Dan knappen jullie het huis op, helemaal zoals jullie zelf willen,’ zei Bella.

Sara bewoog haar lippen, maar ze kreeg er geen woord uit.

‘Schat.’ Nu pakte Bella haar hand. ‘Ik ben altijd al van plan geweest het huis aan jou na te laten, maar volgens mijn accountant is het belastingtechnisch beter als ik het nu in een trust onderbreng, op jouw naam. Ik heb al een aanbetaling gedaan voor een appartement in de binnenstad. Will en jij kunnen hier met kerst in. In de hal past een boom van zes meter, en er is meer dan genoeg ruimte voor...’

Heel even hoorde Sara niets meer.

Ze had het imposante huis van vlak voor de crisis van de jaren dertig altijd prachtig gevonden. Zes slaapkamers, vijf badkamers, een koetshuis met twee slaapkamers, een tuinschuur met alles erop en eraan, anderhalve hectare grond in een van de welvarendste postcodegebieden van de staat. Het was tien minuten rijden naar het centrum. Tien minuten lopen en je was midden op de campus van Emory University. De wijk was een van de laatste projecten die de landschapsarchitect Frederick Law Olmstead voor zijn dood had voltooid; de parken en bomen vloeiden prachtig over in het Fernbank Forest.

Het was een verleidelijk aanbod, tot de getallen in haar hoofd voortrokken.

Sinds de jaren tachtig had Bella niets meer vervangen. Centrale verwarming, airco. Sanitair. Elektriciteit. Het pleisterwerk moest hersteld. De ramen moesten vernieuwd. Het dak. De goten. Gedoe met de Historical Society om minuscule architectonische details. Om nog maar te zwijgen van de tijd die ze eraan kwijt zouden zijn, want Will zou natuurlijk alles zelf willen doen, en Sara’s schaarse vrije avonden en lange, luie weekends zouden opgaan aan gekibbel over verfinten en geld.